

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele: V. T.,** zastoupen Mgr. Liborem Čechem, advokátem, se sídlem Malé náměstí 112, Hradec Králové, **a dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 4. 2004, č. j. 30 Az 133/2003 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu Mgr. Liboru Čechovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2150 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 27. 5. 2003, č. j. OAM - 4376/VL - 10 - P11 - 2001, nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán rovněž uvedl, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že důvodem žádosti o udělení azylu jsou potíže v zemi původu - Bělorusku způsobené uplatňováním politických názorů a občanských postojů, jež vyplývají z nesouhlasu s politickým režimem ve vlasti a snaha legalizovat pobyt na území České republiky.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadl rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a o nevztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalobce namítl porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), a dále porušení § 12 a § 91 zákona o azylu. Uvedl, že se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu a že se na něj vztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. Pokud jde o skutkové důvody, odkázal na obsah správního spisu žalovaného. Dodal, že je členem L. d. s. a před prezidentskými volbami agitoval proti L. Proto byl zadržen policií, odvezen do lesa a zbit. Ještě v nemocnici mu bylo vyhrožováno zabitím. Vystupoval vždy proti L. i M. a pro tyto své názory byl na listině osob nepohodlných L. režimu. V případě návratu do vlasti podle mínění žalobce mu hrozí za tyto politické názory a občanské postoje smrt. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl Krajský soud Hradci Králové rozsudkem ze dne 30. 4. 2004, č. j. 30 Az 133/2003 - 35, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit, a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové podal žalobce dne 31. 5. 2004 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobci doručen dne 18. 5. 2004, kasační stížnost byla podána osobně u Krajského soudu v Hradci Králové dne 31. 5. 2004. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel výslovně uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel uvádí, že žalovaný správní orgán v řízení o udělení azylu porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4 a § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, a dále ustanovení § 12, § 13, § 14 a § 91 zákona o azylu. Stěžovatel stejně jako v řízení o udělení azylu opakovaně uvádí důvody, které ho vedly k odchodu z vlasti a podání žádosti o azyl v České republice, a zmiňuje se o režimu, který panuje v Bělorusku. Jako odpůrce režimu prezidenta L. má obavy z možných represí proti své osobě a obavu ze smrti.

Stěžovatel má za to, že důvody, které ho vedly k odchodu z vlasti a k podání žádosti o azyl v České republice jsou dostatečné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu a pro vztažení překážky vycestování podle § 91 citovaného zákona. Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že měl pro vady řízení rozhodnutí žalovaného zrušit. Uvádí, že je přesvědčen, že byl ve vlasti vystaven takovým atakům, jež lze srovnat svoji intenzitou s pronásledováním ve smyslu zákona o azylu, neboť měl z pronásledování odůvodněný strach a situaci musel řešit odjezdem z vlasti. Humanitární azyl mu mohl být udělen vzhledem k osobní situaci a poměrům a snaze zahájit v České republice zcela nový život. Stěžovatel má obavu o život pro případ návratu do vlasti, kde mu hrozí vězení, a proto se domnívá, že se na něj vztahuje překážka vycestování.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Hradci Králové. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněná ve správním řízení. Správní orgán dále uvádí, že důvody udělení azylu podle § 12 dány nejsou, neboť aktivity stěžovatele nebyly takového charakteru, aby je bylo možno považovat za zásadní uplatňování politických práv a svobod. Jím popisovaná činnost nebyla nijak intenzivní a nedosahovala ani takového stupně opakovanosti, aby ji bylo možno považovat za činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Obecný nesouhlas či nelibost s politickým režimem v Bělorusku pak nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. V případě stěžovatele správním orgánem v rámci správního uvážení rovněž nebyly shledány důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Kasační stížnost žalovaný považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí a rovněž nepodporuje návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Hradci Králové a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Hradci Králové právní otázku

v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Hradci Králové správně usoudil a rozhodl, že stěžovatel nemá nárok na udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. S námitkami stěžovatele se Krajský soud v Hradci Králové náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelem uváděný důvod, tedy strach z možných represí proti své osobě a obavy ze smrti v zemi původu - Bělorusku za uplatňování politických názorů a občanských postojů, jež vyplývají z nesouhlasu s politickým režimem prezidenta L., není důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory. Obecný nesouhlas či nelibost s politickým režimem v Bělorusku nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Uváděné skutečnosti nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Hradci Králové nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Hradci Králové postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2. 6. 2004, č. j. 30 Az 133/2003 - 46, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát. Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přiznal advokátovi Mgr. Liboru Čechovi odměnu ve výši 2150 Kč (dva úkony právní služby po 1000 Kč spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, a v písemném podání soudu podle § 11 odst. 1 písm. d/ téže vyhlášky, a dva režijní paušály po 75 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

č. j. 6 Azs 316/2004 - 71
.

V Brně dne 22. listopadu 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu